

Het doek is gevallen

Sinds enige maanden weet ik dat ik nooit moeder zal worden.

Dat ene moment waarop je hoort, weet, ervaart dat het voorbij, voorgoed voorbij is, staat in het geheugen gegrift. Echt door dringen doet het dan nog niet. Het is meer als een film waarin andere mensen de hoofdrol spelen. Het doet mij denken aan de film 'the day after' waarbij heel New York door een vloedgolf van de aardbodem wordt gewist. Dat kán toch niet, dat is toch niet wáár, dat is toch niet mógelijk schoot het toen telkens door mijn hoofd. Ongeloof en angst nemen bezit van mij en ook de gedachte 'en wat nu, hoe nu verder'?

Het is ook een eenzaam moment. Het is als een film. Net als de rest van de wereld draait deze gewoon door, terwijl ik stil sta omdat ik mij te versuft voel om voort te bewegen. Als het moment van de waarheid (het moment waarop ik weet ik word nooit moeder) voorbij is en de film dus is afgelopen, staat iedereen op; men lacht, praat en wisselt ervaringen uit en gaat vervolgens zijn eigen gang. In een soort trance laat ik mij dan gedwee door de massa richting uitgang meevoeren. Ik wil niet praten, lachen en ervaringen uitwisselen ik wil gewoon een kind! Heel even dringt dan toch de werkelijkheid al tot mij door: er zal nooit een kind komen! Verdriet en pijn maken zich van mij meester en ik ervaar hoe eenzaam een mens zich kan voelen temidden van zoveel andere mensen.

Het was 3 weken erna dat ik mij in een soort van miniretraite terugtrok in de buurt van strand en zee. Lopend over het strand, dat inmiddels verlaten was, liet ik mijn gedachten gaan. Ergens verloren zag ik een stukje kinderspeelgoed liggen. Toen ik dichterbij kwam bleek het een bootje te zijn. Ik pakte het stukje speelgoed een beetje weemoedig op en legde het met veel eerbied, alsof het iets kostbaars was, op het water en liet het los. Het was meer een soort spontaan mini ritueel; door het bootje los te laten drong het tot mij door dat ik hiermee mijn droom, mijn verlangen, mijn wens en hoop op een kindje op moederschap los liet.

Ruim 15 jaar heb ik innig verlangd naar een gezin. De laatste 8 jaar hiervan zijn een voortdurende strijd geweest met mijzelf maar ook met de medisch-technische voortplantingspraktijk welke bestaat uit doorgaan, handelen maar nooit uit nalaten. Ik vocht voor mijn verlangen naar een kind en ging daarin ver, heel ver, maar tegelijkertijd worstelde ik met het feit dat alles maar maakbaar moet zijn tegenwoordig. Een moeilijke en vaak eenzame strijd. Nu is het doek gevallen. Ik ben uit die dulle rijdende trein gesprongen en pas nu kan het proces van loslaten echt beginnen. Ongewild kinderloze mensen, zo heb ik gelezen, maken vaak een proces van rouw door. Ik bereid mij voor op

het ergste: een klap, instorten, tranen, pijn, verdriet, zinloosheid, woede, leegte, afgunst.....?

Tot op heden ervaar ik echter rust en acceptatie, overgave, berusting en weemoed naar wat had kunnen zijn. Vrij positief dus allemaal. Ik vraag mij dan ook af waar ik mij bevind in het rouwproces. Ik ervaar wel heel sterk dat ik iets niet heb kunnen afmaken of is het juist niet heb kunnen scheppen? Het voelt alsof ik rijd op een doorgaande weg en opeens een scherpe bocht naar links heb genomen maar toch rijd ik vrij relaxed en rustig door op deze nieuw ingeslagen weg, ik verlies althans niet de macht over het stuur, ik ben er nog!

De laatste 3 weken, sinds het definitieve moment zeg maar, heb ik wel het gevoel dat ik alles in het leven veel bewuster ervaar wat zich manifesteert in een bepaalde, beetje onwerkelijke, rust. Tegelijkertijd voel ik een existentiële angst voor het alleen overblijven later. Ook heb ik flashbacks die mij terugvoeren naar de afgelopen jaren die bestonden uit worstelend een berg beklimmen zonder te genieten van de mooie weidse omgeving. Mijn leven stond in dienst van het bereiken van de top van de berg, het hoogtepunt in een film, het moederschap. Toen het langzaam tot mij doordrong dat ik nooit die top zou bereiken, zwanger worden voor mij niet meer mogelijk zou zijn, ik nooit de liefde voor mijn man vervuld zie worden in een kindje van ons beiden, nooit mamma zou worden.....liet ik los. Na al die jaren vechten, hopen, dromen, doorgaan, vallen en opstaan had ik de kracht niet meer, ik was zó moe. Ik viel in een eindeloos lijkende donkere, diepte die 'voorgoed kinderloos' zijn heette.

Moeder worden, is nu definitief niet meer haalbaar, dat doet pijn en verdriet, het voelt alsof het leven momenteel een beetje voorbij is alsof een deel van mijn vrouw zijn dat zo wezenlijk naar een kind verlangde aan het sterven is of wellicht al gestorven is. Het voelt als een groot verlies zij het onzichtbaar maar daardoor niet minder pijnlijk.

De zonnestrallen zijn nu echt verdwenen, ik krijg het zelfs een beetje koud en sta op van het strand waar ik inmiddels in een windvrij hoekje was neergestreken. Het water klotst gelijkmatig tegen de pier, er gaat een serene rust van uit. Kon ik er maar een beetje van meenemen dacht ik nog, van die rust, als voorraadje om uit te putten.

Een paar dagen later toen ik weer terugreed naar huis passeerde ik de plek waar ik jaren geleden de regie uit handen gaf aan de medici, het Andreas Lucas ziekenhuis in Amsterdam. Het ziekenhuis was niet meer zichtbaar maar van de aardbodem gewist alsof het nooit had bestaan. Alles wat nog restte was een groot, troosteloos uitzien, gapend, leeg gat dat mij stilzwijgend aan keek. Een mooie metafoor voor de leegte binnenin mij en de onzichtbaarheid van mijn onvervulde kinderwens, schoot het door mij heen.

Verdrietig, rijd ik verder op de, door mij nieuw ingeslagen weg, die door de mist van mijn tranen nog maar nauwelijks zichtbaar is.